

Arrest

nr. 249 294 van 18 februari 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 28 september 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 augustus 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 december 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 januari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. MOSKOFIDIS en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u afkomstig van Vlorë en bent u een Albanees staatsburger. Sinds uw geboorte heeft u een mentale beperking. Het is moeilijk voor u om sommige zaken te begrijpen. U hoort niet goed en heeft moeite om woorden uit te spreken. In 2003 vermoordde uw oom P.T. (...) een zekere B.S. (...), een man die afkomstig is Skrapar, een dorp in het noorden van Albanië. Toen u vier of vijf jaar oud was werd u door uw familie achtergelaten. Sindsdien woonde u bij de familie van S.P. (...), eveneens in Vlorë. U ging naar een lagere school voor kinderen met een mentale beperking. Hoewel u de financiële hulp en sociale hulp probeerde te bekomen in Albanië, heeft u nooit dergelijke hulp gekregen. Zo ging u naar een dienst om sociale steun te bekomen maar stuurden ze u daar wandelen omdat ze het te druk hadden. Gezien de familie P. (...) arm was, verbleef u in 2012 of 2013 ook een

korte periode bij A.K. (...) en gaf een zekere E. (...) u in 2014 of 2015 gedurende een maand onderdak. Nadien kon u steeds opnieuw terecht bij de familie P. (...).

In 2015 bedreigde iemand van de familie S. (...) u met een wapen. Hij gaf aan dat u voor hem moest werken en dat hij bloedwraak zou nemen. Na deze bedreiging kwam u niet vaak meer buiten en zat u de meeste tijd thuis opgesloten. Uw oom P. (...) belde u vier of vijf keer vanuit de gevangenis en zei u dat u Albanië diende te verlaten. Twee of drie maanden voor uw komst naar België kreeg u ook bedreigingen via facebook. Op een zeker ogenblik kreeg u ruzie met iemand. Jullie gaven elkaar enkele rake klappen en uiteindelijk kwam de politie tussen. U werd twee of drie uur aangehouden en nadien vrijgelaten.

Tot twee maanden voor uw vertrek naar België werkte u voor een periode van drie maanden in een meubelzaak om geld te verdienen om uw reis naar Europa te bekostigen. Op 23 april 2019 verlieten S.P. (...) en u Albanië en reisden jullie naar België, waar jullie op 2 mei 2019 een eerste verzoek om internationale bescherming indienden. Op 6 augustus 2019 ondertekende u een verklaring van vrijwillige terugkeer naar Albanië met de assistentie van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM). Op 9 september 2019 nam het CGVS op basis hiervan een beslissing tot de beëindiging van de behandeling van uw verzoek. U ging niet in beroep tegen deze beslissing. U ondertekende de verklaring van vrijwillige terugkeer onder druk van S. (...). S. (...) zei u dat u de 1000 euro die u zou krijgen als u naar Albanië ging aan hem moest geven of dat hij u zou vermoorden. Sindsdien heeft u geen contact meer met S. (...).

U keerde niet terug naar Albanië maar ging naar Frankrijk, waar u vier of vijf maanden op straat woonde. U diende er op 23 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Dit diende evenwel door België behandeld te worden. U keerde terug naar België en diende er op 10 februari 2020 een tweede verzoek om internationale bescherming in. In het kader van dit verzoek verklaart u dat u bij terugkeer naar Albanië vreest dat u nergens terecht zou kunnen en dat u geen eten, onderdak of financiële steun zou kunnen bekomen. Bovendien haalt u aan dat u ziek bent en liever in een land woont waar er een betere gezondheidszorg is. U vreest bovendien dat u vermoord zult worden omwille van de bloedwraak met de familie S. (...). Op 24 februari 2020 ondertekende u wederom een verklaring van vrijwillige terugkeer naar Albanië met de assistentie van de IOM. U wilde immers naar Albanië terugkeren omdat u uw maandelijkse uitkering van 100 000 lek niet wilde verliezen. Uiteindelijk besloot u toch af te zien van uw plan om terug te keren naar Albanië omdat u hoorde dat het dan voor een periode van vijf jaar niet meer mogelijk zou zijn om naar België terug te keren. Uw uitkering werd dan ook stopgezet. In het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming legt u de volgende documenten voor: uw origineel paspoort en een ondertekende verklaring van vrijwillige terugkeer naar Albanië d.d. 24 februari 2020.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u aangeeft dat u een mentale beperking heeft (Vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ d.d. 12 februari 2020, punt1 ; Notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19 juni 2020 (CGVS), p. 3). Sommige zaken zijn voor u moeilijk om te begrijpen. Bovendien hoort u niet goed en heeft u soms moeilijkheden om zaken uit te spreken. Ondanks het feit dat u geen documenten voorlegde om de door u aangehaalde problemen te staven, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er zowel bij de vraagstelling tijdens uw persoonlijk onderhoud als bij de interpretatie van uw antwoorden rekening gehouden met de door u aangehaalde situatie. Er werd luid en duidelijk gesproken en benadrukt dat u diende aan te geven indien u iets niet goed verstaan of begrepen had. Regelmatig werden vragen herhaald of opnieuw geformuleerd. U werd er bij het begin van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat u altijd om een bijkomende pauze mocht verzoeken als u dat wenste (CGVS, p. 2,4). Er werden twee pauzes ingebouwd (CGVS, p. 9, 17). Wat betreft uw uitlating dat u veel zaken meemaakte en dat het moeilijk is om alles te onthouden (CGVS, p. 21), dient evenwel vastgesteld te worden dat u geen begin van bewijs voorlegt om eventuele geheugenproblemen te staven en dat aldus geenszins blijkt dat u in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.

Na grondig onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier dient vastgesteld te worden dat uw verzoek om internationale bescherming kennelijk ongegrond is.

Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo dient immers vastgesteld te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming op 9 september 2019 afgesloten werd met een beslissing tot beëindiging van uw verzoek omdat u een verklaring van vrijwillige terugkeer naar Albanië met de assistentie van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) ondertekende. Dat u aangaf vrijwillig terug te willen keren naar Albanië en aldus afstand deed van uw eerste verzoek, doet ten zeerste afbreuk aan de ernst van uw verzoek, ook al keerde u uiteindelijk niet daadwerkelijk terug naar Albanië. Uw rechtvaardiging, dat S.P. (...) u onder druk zette om deze verklaring te ondertekenen en u zelfs met de dood bedreigde (CGVS, p. 9, 15) houdt bovendien geen steek. Zo verklaarde u aanvankelijk dat P. (...) u ervan beschuldigde vrijwillig de asielprocedure stopgezet te hebben (CGVS, p. 9). Later verklaarde u daarentegen dat P. (...) u gedwongen had om de verklaringen betreffende uw vrijwillige terugkeer te ondertekenen (CGVS, p. 15). U hiermee geconfronteerd stelde u dat u schrik had (CGVS, p. 15), hetgeen de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen in dit verband niet kan verschonen. Bovendien, indien u daadwerkelijk onder druk gezet werd om deze verklaring te ondertekenen en nood had aan internationale bescherming, is het bovendien merkwaardig dat u nagelaten heeft om in beroep te gaan tegen de beslissing van het CGVS. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde druk en bedreigingen door S. (...) in het kader van uw eerste verzoek wordt tot slot overigens volledig ondermijnd door de vaststelling dat u na het indienen van uw tweede verzoek opnieuw een formulier voor vrijwillige terugkeer naar Albanië met de assistentie van de IOM ondertekende. Dat u ook na het indienen van uw tweede verzoek de wens uitte om terug te keren naar Albanië plaatst overigens opnieuw vraagtekens bij uw houding. Dat u uiteindelijk niet terugkeerde naar Albanië omdat u hoorde dat u dan vijf jaar niet naar België zou mogen komen (CGVS, p. 22) doet hieraan geen afbreuk. Voorgaande noopt ertoe te besluiten dat uit uw houding geenszins een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming blijkt.

Verder dient vastgesteld te worden dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat u in een bloedwraak verwickeld bent omdat uw oom P.T. (...) in 2003 B.S. (...) om het leven bracht. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van deze beweerde bloedwraak ten zeerste ontsierd wordt door de vaststelling dat u bij uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede verzoek, waarbij u uw vrees bij terugkeer naar Albanië uiteenzette, met geen woord repte over een bloedwraak (verklaring volgend verzoek d.d. 12 februari 2020). Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gepolst of u bij uw vorige onderhoud alle redenen waarom u niet terug kan naar Albanië kon toelichten, voegde u slechts iets toe over problemen met uw arm en gaf u te kennen dat u verder al uw problemen had kunnen toelichten (CGVS, p. 3). Dat u naliet om deze bloedwraak aan te halen toen u uw vrees uiteen zette, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien zijn uw verklaringen over de door u aangehaalde bloedwraak uitermate vaag en allerm minst overtuigend. Hoewel u meent dat u sinds u bedreigingen kreeg meermaals met uw oom sprak, dient er immers vastgesteld te worden dat u amper informatie kunt aanreiken over de beweerde bloedwraak. Zo weet u nauwelijks informatie te verschaffen over de persoon die door uw oom vermoord werd (CGVS, p. 17). Gepeild wie uw oom vermoord heeft zegt u in eerste instantie dat u die mensen niet kent, vervolgens dat hij iemand vermoordde met de familienaam S. (...), om uiteindelijk aan te geven dat het slachtoffer B.S. (...) heette (CGVS, p. 17, 18). Uw verdere kennis over het slachtoffer stukt bij het gegeven dat het slachtoffer toebehoort aan een familie die afkomstig is uit Skrapar, een dorp in het noorden van Albanië. Waar de familie van het slachtoffer momenteel woont is u niet bekend (CGVS, p. 17). Aangemoedigd om verdere informatie over de familie van het slachtoffer aan te brengen, komt u niet verder dan te zeggen dat het een grote familie is (CGVS, p. 17). Gevraagd naar wie de nog levende mannelijke leden van de familie S. (...) zijn, zegt u slechts dat een man u anoniem bedreigde onder een valse naam maar reikt u geen verdere informatie aan (CGVS, p. 18). Indien u daadwerkelijk vreesde voor u leven omwille van een bloedwraakconflict en indien dit werkelijk de reden was waarom u Albanië verliet kan en mag er, in alle redelijkheid verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen aanreiken. Bovendien kan er gewezen worden op een merkwaardige vaststelling aangaande uw verklaringen betreffende uw houding. Aanvankelijk gaf u aan dat u slechts thuis was om te overnachten en te eten en verder de hele tijd op straat was (CGVS, p. 10). Later verklaarde u daarentegen dat u sinds 2015 niet zo vaak buiten kwam maar meestal thuis opgesloten zat uit angst voor de dreigende bloedwraak (CGVS, p.19). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u in een bloedwraak verwickeld bent.

Hieraan kan tot slot nog toegevoegd worden dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegde van uw beweringen dat uw oom B.S. (...) vermoordde, dat ten gevolge hiervan uw familie in een bloedwraak verwickeld is met de S. (...)’s en dat u in dit verband sinds 2015 verschillende keren bedreigd werd. Dat

u, ofschoon u verklaarde verschillende bewijsstukken te bezitten (CGVS, p. 16) en u via facebook bedreigd werd – waardoor in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat dit eenvoudig aantoonbaar is –, geen enkele informatie in dit verband neerlegde, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen nogmaals.

Uit het voorgaande dient dan ook geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft in een bloedwraak verwickeld te zijn en in dit verband bedreigd werd door de tegenpartij.

Aangaande uw verklaringen dat u ziek bent – zo haalt u aan dat u een mentale beperking heeft en dat u moeite heeft om zaken te begrijpen, te verstaan en uit te spreken – en dat u liever in een land wil wonen met een betere gezondheidszorg kan vooreerst opgemerkt worden dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegde om uw beweerde mentale beperking (of andere gezondheidsklachten – zo heeft u problemen met uw arm (CGVS, p. 3) te staven. Uw uitleg voor het ontbreken van deze documenten, dat u niemand in Albanië heeft die dit voor u zou kunnen regelen (CGVS, p.16) kan niet weerhouden worden, gelet op de vaststelling dat u wel degelijk nog in contact staat met personen in Albanië, zoals hieronder aangetoond zal worden. Hoewel u opwerpt dat u niet geholpen werd voor gezondheidsproblemen die u had (CGVS, p. 7), blijkt voorts uit uw verklaringen dat u wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië. Zo kreeg u er een behandeling in het ziekenhuis van Vlorë, werd u onderzocht aan uw oren, schreef men u medicatie voor problemen met uw buik, werd u geopereerd aan uw arm en werd bij een onderzoek aangaande hartkloppingen vastgesteld dat dit te wijten was aan psychologische problemen, waarvoor u overigens geen verdere hulp zocht in Albanië (CGVS, p. 10, 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden terecht kon in een lagere school voor kinderen met een beperking (CGVS, p. 6, 11) en dat uit niets blijkt dat u desgewenst bij terugkeer naar Albanië geen beroep zou kunnen doen op de, zoals blijkt uit de beschikbare informatie, in uw land van herkomst aanwezige zorg voor mensen met een mentale beperking. Betreffende uw verklaringen dat u liever in een land wil wonen waar er een betere gezondheidszorg is (CGVS, p. 16) kan tot slot nog opgemerkt worden dat het feit dat er een kwaliteitsverschil is tussen de Belgische en de Albanese gezondheidszorg op zich geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Verder dient vastgesteld te worden dat u, hoewel het Commissariaat-generaal niet ontkent dat er een zeker stigma kan rusten op personen met een mentale problematiek, niet aannemelijk maakte dat u bij terugkeer naar Albanië nergens terecht zou kunnen, dat u geen eten, onderdak of financiële steun zou kunnen bekomen en dat de Albanese overheid haar verantwoordelijk niet opneemt (CGVS, p. 16).

De geloofwaardigheid van de door u beweerde precare situatie bij terugkeer naar Albanië wordt vooreerst ten zeerste op de helling gezet door een frappante tegenstrijdigheid over de financiële steun die u al dan niet kreeg. Doorheen uw persoonlijk onderhoud gaf u op verschillende momenten aan dat u nooit financiële steun kreeg ondanks uw pogingen om dergelijke steun te bekomen (CGVS, p. 12; CGVS, p. 20). Dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud aangeeft dat u overwoog om terug te keren naar Albanië omdat u de uitkering van 100 000 lek die u er maandelijks kreeg niet wilde verliezen (CGVS, p. 22), tart elke verbeelding en is nefast voor de geloofwaardigheid van uw beweerde precare situatie bij terugkeer naar Albanië. Bovendien, uit het loutere feit dat u een uitkering werd toegekend, blijkt dat de Albanese overheid u hulp en steun aanbood in het verleden. In dit licht houden uw verklaringen dat u geen (sociale) hulp kreeg toen u zich eenmaal tot een dergelijk bureau richtte (CGVS, p. 20) bovendien geen steek. Wat uw financiële situatie bij terugkeer naar Albanië betreft, dient daarenboven nog onderstreept te worden dat u voor uw vertrek naar Albanië gedurende drie maanden bij een meubelzaak werkte (CGVS, p. 11, 12). U stopte slechts met uw werk omwille van uw reis naar België en geeft aan dat u er nog steeds had kunnen werken als u niet naar België gekomen zou zijn. Er kan dan ook aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Albanië opnieuw terecht kan op de arbeidsmarkt, waar u ook in het verleden reeds toegang toe had. Verder maakte u evenmin aannemelijk dat u bij terugkeer naar Albanië niet zou kunnen rekenen op een netwerk om u desgewenst te ondersteunen. Ondanks uw verklaringen dat u niet bij de familie P. (...) terecht zou kunnen en dat u geen contact meer met hen heeft, kan er aangenomen worden dat deze familie, bij wie u steeds inwoonde sinds u vier jaar was tot uw vertrek, u wel degelijk zou helpen indien nodig. Dat u geen biologische zoon van hen was, dat deze familie arm was en dat u meent dat u hen tot last was (CGVS, p. 7, 9, 20) heeft hen immers in het verleden niet belet om u te helpen. Aan de door u beweerde ruzie met S. (...), hetgeen u aanhaalde als reden waarom de P. (...)’s u niet zouden helpen (CGVS, p. 9, 10, 19), kan zoals eerder uiteengezet geen geloof worden gehecht. Dat u omwille van uw ruzie met S. (...) niet bij de familie P. (...) terecht kan, houdt bijgevolg geen steek. Dat u in het kader van uw verklaring

van vrijwillige terugkeer naar Albanië met de assistentie van de IOM van 6 augustus 2019 het adres van de familie P. (...) opgaf, doet evenzeer vermoeden dat u er wel degelijk terecht zou kunnen. Uw stelling dat u dit adres opgaf maar er niet naartoe zou gaan (CGVS, p. 15) doet hieraan geen afbreuk. Ook uit de vaststelling dat u bij uw verklaring van vrijwillige terugkeer naar Albanië van 24 februari 2020 als referentiepersoon uw neef K. (...) opgaf, van wie u zei dat u er enkele dagen terecht kon bij terugkeer naar Albanië (CGVS, p. 22, 23), blijkt dat u wel degelijk over een netwerk beschikt bij terugkeer naar Albanië. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u momenteel nog steeds in contact staat met uw vrienden E. (...) en A. (...) (CGVS, p. 13), bij wie u in het verleden reeds een periode inwoonde. Louter uit het gegeven dat er ook anderen in het huis van E. (...) wonen, dat hij in het verleden slechts een maand voor u zorgde en dat hij arm zou zijn (CGVS, p. 20), kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij u geen ondersteuning zou bieden. Uit uw verklaringen blijkt bovendien een sterke weigerachtigheid om een zicht te geven op uw daadwerkelijk netwerk in Albanië. Zo is het opmerkelijk dat u, gevraagd naar uw facebookvrienden aangeeft niet te weten wie er in uw vriendenlijst staat (CGVS, p. 21), om uiteindelijk te beweren dat u enkel vrienden in Europa heeft. Dit overtuigt niet, gelet op het feit dat u eerder aangaf dat u een relatie heeft met een meisje in Albanië dat u leerde kennen via facebook (CGVS, p. 13). Bovendien, ofschoon het CGVS u vroeg de link van uw facebookaccount door te sturen met de hulp van uw sociaal assistent, heeft het CGVS deze informatie nog steeds niet mogen ontvangen, noch een uitleg voor het ontbreken ervan (CGVS, p. 13, 23). Dit doet opnieuw vermoeden dat u kan rekenen op een groter netwerk dan u wenst prijs te geven.

Uit het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat u bij een terugkeer naar Albanië geen eten, onderdak of financiële steun kan krijgen, dat u bij niemand terecht kan en dat de Albanese overheid geen steunmaatregelen treft voor personen met een mentale beperking. Bijgevolg blijkt uit niets dat u niet in staat zou zijn om, eventueel met hulp van uw netwerk, uw leven in Albanië verder uit te bouwen.

Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat u bij uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste en uw tweede verzoek respectievelijk aanhaalde dat u vaak geslagen werd door onbekenden (Vragenlijst d.d. 5 juni 2019, punt 4) en dat u beledigd en geslagen werd door mensen omwille van uw ziekte (Verklaring volgend verzoek d.d. 12 februari 2020, punt 19). U bracht deze motieven niet meer aan bij uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 19 juni 2020, ondanks dat er u meermaals gevraagd werd of u al uw problemen had kunnen toelichten en u de kans geboden werd om desgewenst nog iets toe te voegen (CGVS, p.17, 23): behalve de door u toegelichte problemen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS kende u geen problemen met andere mensen in Albanië (CGVS, p. 17). Deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het verleden verschillende keren geslagen te zijn geweest.

Wat er ook van zij, indien het bij een terugkeer naar Albanië (opnieuw) tot dergelijke incidenten zou komen, blijkt uit niets dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt namelijk dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politie en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van "one-stop-shops"(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de

verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke "legal aid clinics" opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law (die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Uw origineel paspoort ondersteunt slechts uw verklaringen over uw identiteit en nationaliteit. Deze staan niet ter discussie.

Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Bovendien beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker beroept zich in wat zich aandient als een enig middel op de:

"- Schending van de artikelen 2 + 3 wet van 29/07/1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen ; schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet + schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, o.a. het materiële motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel + manifeste appreciatiefout.

- Schending van art. 1, sectie A, § 2 van de Conventie van Genève van 28/07/1951."

Verzoeker gaat eerst in op zijn vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951.

In dit kader betoogt hij:

“Verzoekers verzoek om internationale bescherming is gebaseerd op het feit dat hij in Albanië opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en dat de autoriteiten hem niet voldoende bescherming zullen kunnen of willen geven hiertegen.

Bovendien heeft verzoeker een mentale achterstand (kampt met een verstandelijke beperking) en heeft hij daarenboven fysieke handicaps (gehoorproblemen, problemen om te spreken, heeft moeite om zijn arm te bewegen etc.).”

Vervolgens herhaalt verzoeker de aangevoerde problemen met en vrees ten aanzien van de familie van de persoon die door zijn oom werd vermoord en waarmee zijn familie in een bloedwraak zit en de persoon bij wie hij inwoonde en die hem geld afhandig maakte. Hij geeft aan dat zij bij een terugkeer naar Albanië er niet voor zullen terugdeinzen om opnieuw fysiek geweld tegen hem te gebruiken en dat hij zich hiertegen gelet op zijn mentale en fysieke handicap, die een normaal leven voor hem onmogelijk maken, niet zal kunnen verweren.

“De artsen die verzoeker had bezocht in Albanië, gaven hem een ondermaatse behandeling waardoor zijn medische aandoeningen over de voorbije jaren verergerden.

De toestand werd voor verzoeker onhoudbaar en er was geen andere uitweg voor hem dan het land te verlaten.”

Verzoeker geeft aan dat verweerder onvoldoende rekening hield met de dagelijkse realiteit waarin hij verkeerde in Albanië en met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse. In Albanië voelt hij zich aan zijn lot overgelaten.

“De omstandigheden waarin verzoeker in Albanië leefde, waren wel degelijk van die aard dat hij genoodzaakt was om een drastische beslissing te nemen en het land te ontvluchten in april 2019.

Eén en ander is duidelijk gebleken uit zijn verklaringen tijdens zijn onderhoud op het CGVS.

Verzoeker is eveneens van mening dat zijn persoonlijke problemen in de beslissing van het CGVS dd. 25 augustus 2020 ten onrechte worden geringschat en dat er geen, minstens onvoldoende rekening werd gehouden met zijn persoonlijkheid (mentale kwetsbaarheid en fysieke handicaps).

In de aanhef van de bestreden beslissing (blz. 2 bovenaan) stelt het CGVS weliswaar dat zij erkent dat verzoeker mentale beperkingen heeft, doch in de weigeringsmotieven zelf is hiervan weinig tot niets terug te vinden; wel integendeel, wordt verzoekers houding / gedrag en handelswijze door het CGVS afgetoetst aan dat van een mentaal en fysiek gezonde persoon, om vervolgens verzoekers verzoek als ‘ongeloofwaardig’ te bestempelen.

Deze handelswijze van het CGVS houdt een schending in van de zorgvuldigheidsverplichting.

(...)

De zgn. ‘vrijwillige stopzetting’ van zijn eerste verzoek, na de ondertekening van een verklaring vrijwillige terugkeer naar Albanië met de assistentie van de I.O.M. (in het kader van verzoekers eerste verzoek dd. 2 mei 2019); alsook de ondertekening van een tweede verklaring vrijwillige terugkeer naar Albanië (in het kader van verzoekers tweede verzoek dd. 10 februari 2020), moeten precies gekaderd worden binnen verzoekers mentale handicap.

Precies omwille van verzoekers verstandelijke achterstand, is verzoeker gemakkelijk manipuleerbaar en beïnvloedbaar.

Deze mentale kwetsbaarheid lag aan de basis van het feit dat verzoeker onder druk (en dreigementen) van S.P. (...) zich had laten overhalen om deze verklaringen vrijwillige terugkeer tot twee keer toe te ondertekenen, in ruil voor een financiële compensatie vanwege I.O.M., die verzoeker evenwel (onder bedreiging) direct had moeten afstaan aan S.P. (...).

Het gegeven dat verzoeker na de ondertekening van de verklaring vrijwillige terugkeer, niet naar Albanië was teruggekeerd doch naar Frankrijk was gegaan en aldaar verkozen had om liever op straat te leven, eerder dan naar Albanië terug te keren; zijn op zich reeds elementen die erop wijzen dat verzoekers leven in Albanië wel degelijk in gevaar was / is.

Gelukkig had verzoeker net op tijd begrepen dat bij een tweede ondertekening van een verklaring vrijwillige terugkeer (n.a.v. zijn tweede verzoek), hij wellicht een inreisverbod voor vijf jaren zou krijgen; waardoor hij net op tijd had besloten om afstand te doen van een vrijwillige terugkeer.

De mentale kwetsbaarheid van verzoeker werd door het CGVS ten onrechte niet mee in rekening gebracht bij de beoordeling van verzoekers houding n.a.v. zijn twee ondertekeningen van een verklaring vrijwillige terugkeer.”

"Verder houdt het CGVS het verzoeker ten onrechte ten kwade dat hij tijdens zijn gehoor bij de DVZ (n.a.v. zijn tweede verzoek ; niet n.a.v. zijn eerste verzoek, waar verzoeker wél melding had gedaan van de bloedwraakkwestie !!) geen melding zou hebben gedaan van de bloedwraakkwestie.

Echter, ook voor dit voorval lagen de mentale en fysieke beperkingen van verzoeker wel degelijk aan de basis ; waarmee het CGVS ten onrechte geen rekening heeft gehouden.

(Zie gehoor CGVS :

(...)

Verzoekers verstandelijke achterstand ; zijn gehoorproblemen en zijn spraakproblemen, zorgden ook voor verwarring en misverstanden.

(...)

Hieruit blijkt duidelijk dat verzoeker zelfs moeite had om op ogenschijnlijk eenvoudige personalia vragen accuraat te antwoorden.

Het CGVS had eveneens meer begrip kunnen tonen voor verzoekers relatief jonge leeftijd (18 jaar toen hij zijn land verliet en een verzoek indiende in België) en het gegeven dat hij door zijn eigen familie op vierjarige leeftijd was achtergelaten, waarna hij binnen het gezin van S.P. (...) was opgegroeid.

Zijn jonge leeftijd en het gegeven dat verzoeker niet was opgegroeid binnen zijn eigen -biologisch-gezin, waren de reden waarom verzoeker niet bij machte was om op de vragen van de protection officer concrete informatie te geven aangaande de bloedwraakkwestie.

Voor verzoeker mogen de dreigementen zowel vanwege S.P. (...) alsook vanwege de familie S. (...) aan zijn adres niet lichtzinnig worden genomen ; het betroffen wel degelijk doodsb bedreigingen."

Verzoeker vervolgt:

"In geval van toekomstige doodsb bedreigingen zal verzoeker geen beroep kunnen doen op de Albanese autoriteiten.

In theorie dient de Albanese politie weliswaar in te staan voor de bescherming van de openbare orde en de veiligheid.

Echter , volgens verzoeker is de bescherming tegen eventuele represailles louter theoretisch en nooit afdoende.

Verzoeker vreest dat de lokale autoriteiten in de praktijk verzoekers veiligheid nooit zullen kunnen waarborgen , noch zullen zij een gepast en daadkrachtig antwoord kunnen bieden tegen nieuwe bedreigingen.

De autoriteiten in Albanië hebben weinig of geen vat op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraakmaatregelen te nemen ; zodat een daadwerkelijke bescherming vanwege de Albanese autoriteiten niet meer dan dode letter is.

Er zal m.a.w. steeds een permanent gevoel van onveiligheid blijven bestaan in hoofde van verzoeker.

Bovendien had verzoeker slechte herinneringen overgehouden aan de politie toen hij naar de politie was gestapt omwille van nachtlawaai (n.a.v. een bruiloft) doch alsdan was afgewimpeld geweest.

Als de politie voor een dergelijk eenvoudig voorval geen bijstand kan / wil verlenen aan verzoeker, dan is het voor verzoeker (die kampt met mentale moeilijkheden) ondenkbaar om zich opnieuw te wenden tot de politie in het geval er zich een nieuwe en serieuzere crisis situatie zou voordoen.

Het CGVS heeft de moeilijkheden die verzoeker wel degelijk heeft gekend, fout ingeschat.

Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 19 juni 2020 was duidelijk gebleken dat verzoeker op een overtuigende en doorleefde manier over de vervolgingsfeiten had verteld.

(...)"

Verzoeker wil benadrukken dat zijn verklaringen weldegelijk eerlijk waren. Hij verkeerde alleszins in de oprechte overtuiging dat een vertrek uit Albanië de enige optie was voor zijn veiligheid. "De verklaringen die verzoeker aflegde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dd. 19 juni 2020, spreken voor zich en bewijzen dat verzoeker in Albanië steeds in onveiligheid zal blijven leven.

Verzoeker gaf concrete informatie waaruit duidelijk blijkt dat hij wel degelijk persoonlijk het slachtoffer was geworden van bedreigingen in Albanië.

Verzoeker vreest dat hij bij een terugkeer opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen en dat de autoriteiten hem niet voldoende bescherming zullen kunnen of willen geven hiertegen

In Albanië zal verzoeker een uitzichtloos bestaan hebben.

Het CGVS heeft in casu veel te weinig rekening gehouden met de dagelijkse realiteit ter plaatse in Albanië.

Verzoeker heeft geen boodschap aan een te abstracte en theoretische benadering door het CGVS van zijn moeilijkheden.

In de huidige omstandigheden is verzoeker niet in staat om terug te keren naar Albanië.

Gezien de persoonlijke en concrete situatie waarin verzoeker zich bevindt , met name :

- verzoeker is het slachtoffer van doodsb bedreigingen en hij botst op een onwillige / onbekwame overheid voor w.b. het verlenen van bescherming ;
- verzoeker verkeert in een medisch kwetsbare toestand ingevolge ernstige mentale en fysieke beperkingen waarvoor hij geen kwalitatief goede en betaalbare behandeling kan krijgen in Albanië ;
- verzoeker botst op een lamentabele socio-economische toestand in Albanië die maakt dat hij -gezien zijn mentale en fysieke handicap- ook op de arbeidsmarkt uit de boot dreigt te vallen ;
- verzoeker heeft geen stabiel familiaal netwerk meer waarop hij kan terugvallen ;
vormt deze realiteit een gevaar voor het leven van verzoeker.

Verzoeker gaf voldoende elementen aan het CGVS waaruit blijkt dat zijn precare leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen bij gebreke waarvan zijn leven in gevaar is.

De door verzoeker verstrekte gegevens zijn wel degelijk voldoende ernstig en zwaarwichtig , voldoende in aantal en voldoende concreet om gewag te kunnen maken van moeilijkheden in de zin van de vluchtelingenconventie.

Voor verzoeker is het duidelijk dat hij in Albanië opnieuw het slachtoffer zal worden van bedreigingen.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan.

De door het CGVS ingeroepen weigeringsmotieven zijn niet fundamenteel en voldoende om het verzoek van verzoeker kennelijk ongegrond te verklaren.

De benadering van het CGVS om de weigeringsbeslissing te motiveren is te vaag, abstract en theoretisch en houdt onvoldoende rekening met de dagelijkse schrijnende realiteit waarin verzoeker verkeert in Albanië.

Het CGVS heeft geen , minstens te weinig rekening gehouden met de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse.

Omdat verzoeker in Albanië –hic et nunc- onmogelijk een veilig bestaan kan leiden, en zijn precare leefsituatie vraagt om dringende en noodzakelijke maatregelen , volstaat het voor het CGVS niet om een bepaald probleem op een te abstracte en vage manier te benaderen.

Het CGVS had de noodzakelijke conclusies kunnen koppelen aan de problemen van verzoeker door hem minstens een zekere vorm van tijdelijke bescherming in België toe te kennen."

Verzoeker gaat vervolgens in op het reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (Vreemdelingenwet).

In dit kader voert hij aan:

"Tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS dd. 19 juni 2020 heeft verzoeker op voldoende wijze kunnen aantonen dat zijn leven wel degelijk in gevaar is in Albanië.

Het CGVS heeft ten onrechte onvoldoende de problemen erkend die verzoeker ondervindt in Albanië.

Verzoeker kan om evidente redenen niet meer terugkeren naar Albanië alwaar hij geen normaal leven zal kunnen leiden.

Het CGVS heeft een manifeste beoordelingsfout begaan."

2.2. Verzoeker vraagt op basis van het voorgaande om de vluchtelingenstatus of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen of om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.3. Verzoeker voegt ter staving van zijn betoog geen stukken of documenten bij het onderhavige verzoekschrift.

3. Beoordeling van de zaak

3.1. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden.

Verzoeker preciseert niet welk(e) beginsel(en) van behoorlijk bestuur hij benevens de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de redelijkheidsplicht geschonden acht. Evenmin duidt hij waaruit deze schending zou bestaan. Derhalve wordt deze schending niet dienstig aangevoerd.

3.2. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven ten grondslag van de bestreden beslissing kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het

verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht *in casu* bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

3.3. In dit kader wordt in de bestreden beslissing vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit uw verklaringen blijkt immers dat u aangeeft dat u een mentale beperking heeft (Vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ d.d. 12 februari 2020, punt1 ; Notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19 juni 2020 (CGVS), p. 3). Sommige zaken zijn voor u moeilijk om te begrijpen. Bovendien hoort u niet goed en heeft u soms moeilijkheden om zaken uit te spreken. Ondanks het feit dat u geen documenten voorlegde om de door u aangehaalde problemen te staven, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal, en werd er zowel bij de vraagstelling tijdens uw persoonlijk onderhoud als bij de interpretatie van uw antwoorden rekening gehouden met de door u aangehaalde situatie. Er werd luid en duidelijk gesproken en benadrukt dat u diende aan te geven indien u iets niet goed verstaat of begrepen had. Regelmatig werden vragen herhaald of opnieuw geformuleerd. U werd er bij het begin van het persoonlijk onderhoud op gewezen dat u altijd om een bijkomende pauze mocht verzoeken als u dat wenste (CGVS, p. 2,4). Er werden twee pauzes ingebouwd (CGVS, p. 9, 17). Wat betreft uw uitlating dat u veel zaken meemaakte en dat het moeilijk is om alles te onthouden (CGVS, p. 21), dient evenwel vastgesteld te worden dat u geen begin van bewijs voorlegt om eventuele geheugenproblemen te staven en dat aldus geenszins blijkt dat u in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.”

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. Hij vergenoegt zich er in wezen immers toe op algemene wijze te beweren dat verweerder zijn fysieke en mentale kwetsbaarheid niet of onvoldoende in rekening zou hebben gebracht, te laten uitschijnen dat hij ten gevolge van zijn verklaarde fysieke en mentale problemen niet bij machte mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming op een gedegen wijze te volbrengen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen en te poneren dat zijn verstandelijke achterstand, gehoor- en spraakproblemen zouden hebben geleid tot verwarring en misverstanden. Uit de door hem geciteerde passages uit de notities van het persoonlijk onderhoud, kan zulks echter in het geheel niet worden afgeleid.

De voormelde, pertinente en terechte vaststellingen inzake zijn fysieke handicap (met name zijn gehoorproblemen en zijn moeilijkheden om bepaalde zaken uit te spreken) en het gegeven dat en de mate waarin hiermee werd rekening gehouden, laat verzoeker voor het overige geheel ongemoeid. Bijgevolg blijven deze vaststellingen onverminderd overeind.

Voorts kan geenszins worden aangenomen dat verzoeker, zoals hij tracht te laten uitschijnen in het voorliggende verzoekschrift, ten gevolge van zijn mentale kwetsbaarheid niet bij machte mocht worden geacht om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen en in dit kader volwaardige verklaringen af te leggen. Zoals reeds terecht wordt opgemerkt in de bestreden beslissing, legt verzoeker ter staving van dit gegeven geen medisch attest neer. Aldus toont verzoeker in het geheel niet aan dat hij, zoals hij voorhoudt, zou kampen met een ernstige mentale handicap; laat staan dat hij zou aantonen dat deze van zulke aard zou zijn dat deze hem ertoe zou hebben verhinderd of zou verhinderen om in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming gedegen verklaringen af te leggen.

Verzoeker zelf laat daarenboven na om hieromtrent de nodige verdere duiding te verstrekken. Hij vergenoegt zich er namelijk toe op algemene wijze te poneren dat hij mentaal kwetsbaar is, dat dit zou hebben geleid tot verwarring en misverstanden en dat hiermee onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Hij toont daarbij niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn voormelde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden; laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe

zulks van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud, onder meer de passages die verzoeker zelf citeert in het verzoekschrift, blijkt, dit in tegenstelling met wat verzoeker beweert, bovendien duidelijk dat dit onderhoud op normale wijze is geschied en kunnen geen ernstige problemen worden afgeleid. Uit de inhoud van deze notities blijkt dat het gesprek bij het CGVS op een vlotte en spontane wijze verliep, alsmede dat verzoeker tijdens het onderhoud in staat was het gesprek te volgen, de gestelde vragen begreep en hierop doorgaans concrete antwoorden kon formuleren. Wanneer dit nodig was, werd er bovendien om verduidelijking gevraagd en soms gaf hij aan dat hij bepaalde zaken niet wist. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud kan aldus in het geheel niet worden afgeleid dat verzoeker niet in staat zou zijn geweest om de kernelementen van zijn verzoek op een dienstige en volwaardige wijze uiteen te zetten. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker bij het CGVS geen enkel bezwaar formuleerde tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud en nu hij er, hoewel hij zich naar het einde van het persoonlijk onderhoud toe op algemene wijze liet ontvallen dat hij veel zaken heeft meegemaakt en zich daardoor niet alles kon herinneren (administratief dossier, notities van het persoonlijk onderhoud, p.21), wanneer hij werd ondervraagd over zijn beperking(en) geen melding van maakte dat hij zou kampen met een dermate ernstige mentale handicap dat deze hem ertoe zou verhinderen gedegen verklaringen af te leggen. Verzoeker gaf, zoals blijkt uit de passage uit het persoonlijk onderhoud die hij *nota bene* zelf citeert in het verzoekschrift, immers weliswaar aan een mentale beperking te hebben, doch preciseerde dat deze hem in zijn dagelijkse leven slechts “een beetje” beïnvloedde. Vervolgens gaf hij slechts aan dat hij sommige woorden niet goed begreep door problemen met zijn oren en dat hij door de ziekte aan zijn mond sommige woorden niet goed kon uitspreken. Tevens gaf hij uitdrukkelijk aan dat het voor hem ok was om te beginnen met het interview (*ibid.*, p.4). Daarenboven kan verzoekers voormelde betoog bezwaarlijk ernstig worden genomen daar hij in het verzoekschrift zelf uitdrukkelijk aangeeft dat tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS duidelijk is gebleken dat hij “op een overtuigende en doorleefde manier over de vervolgingsfeiten had verteld”.

Dient gelet op het voorgaande te worden vastgesteld dat verzoeker niet concreet aantoonde of hard maakt dat er bijkomende steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling.

3.4. Mede gelet op het voorgaande, wordt in de bestreden beslissing met redenen aangegeven, en wordt door verzoeker niet betwist:

“Bij KB van 15 december 2019 werd Albanië vastgesteld als veilig land van herkomst. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst, rechtvaardigde dat er een versnelde procedure werd toegepast bij de behandeling van uw verzoek.”

De Raad wijst erop dat ook in het koninklijk besluit van 14 december 2020 tot uitvoering van artikel 57/6/1, § 3, vierde lid van de Vreemdelingenwet Albanië is opgenomen in de lijst van de veilige landen.

3.5. Overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6, § 1, eerste lid, 2° en artikel 57/6/1, § 2 en § 3 van de Vreemdelingenwet is de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevoegd om de internationale bescherming te weigeren aan en het verzoek als kennelijk ongegrond te beschouwen ten aanzien van een onderdaan van een veilig land van herkomst of een staatloze die voorheen in dat land zijn gewone verblijfplaats had, wanneer de vreemdeling geen substantiële redenen heeft opgegeven om het land in zijn specifieke omstandigheden niet als een veilig land van herkomst te beschouwen ten aanzien van de vraag of hij voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt.

Verzoeker stelt in dit kader dat hij bij een terugkeer naar Albanië dreigt te worden geconfronteerd met problemen met en een vrees koestert ten aanzien van zowel de persoon bij wie hij inwoonde en die hem geld afhandig maakte als de familie van de persoon die door zijn oom werd vermoord en waarmee zijn familie in een bloedwraak zit. Tevens haalde hij, zoals blijkt uit de bestreden beslissing, aan dat hij door onbekenden zou zijn geslagen.

In dit kader wordt in de bestreden beslissing echter vooreerst met recht gemotiveerd:

“Vooreerst dient benadrukt te worden dat uw houding geenszins in overeenstemming te brengen is met een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van

ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Zo dient immers vastgesteld te worden dat uw eerste verzoek om internationale bescherming op 9 september 2019 afgesloten werd met een beslissing tot beëindiging van uw verzoek omdat u een verklaring van vrijwillige terugkeer naar Albanië met de assistentie van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) ondertekende. Dat u aangaf vrijwillig terug te willen keren naar Albanië en aldus afstand deed van uw eerste verzoek, doet ten zeerste afbreuk aan de ernst van uw verzoek, ook al keerde u uiteindelijk niet daadwerkelijk terug naar Albanië. Uw rechtvaardiging, dat S.P. (...) u onder druk zette om deze verklaring te ondertekenen en u zelfs met de dood bedreigde (CGVS, p. 9, 15) houdt bovendien geen steek. Zo verklaarde u aanvankelijk dat P. (...) u ervan beschuldigde vrijwillig de asielprocedure stopgezet te hebben (CGVS, p. 9). Later verklaarde u daarentegen dat P. (...) u gedwongen had om de verklaringen betreffende uw vrijwillige terugkeer te ondertekenen (CGVS, p. 15). U hiermee geconfronteerd stelde u dat u schrik had (CGVS, p. 15), hetgeen de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen in dit verband niet kan verschonen. Bovendien, indien u daadwerkelijk onder druk gezet werd om deze verklaring te ondertekenen en nood had aan internationale bescherming, is het bovendien merkwaardig dat u nagelaten heeft om in beroep te gaan tegen de beslissing van het CGVS. De geloofwaardigheid van de door u aangehaalde druk en bedreigingen door S. (...) in het kader van uw eerste verzoek wordt tot slot overigens volledig ondermijnd door de vaststelling dat u na het indienen van uw tweede verzoek opnieuw een formulier voor vrijwillige terugkeer naar Albanië met de assistentie van de IOM ondertekende. Dat u ook na het indienen van uw tweede verzoek de wens uitte om terug te keren naar Albanië plaatst overigens opnieuw vraagtekens bij uw houding. Dat u uiteindelijk niet terugkeerde naar Albanië omdat u hoorde dat u dan vijf jaar niet naar België zou mogen komen (CGVS, p. 22) doet hieraan geen afbreuk. Voorgaande noopt ertoe te besluiten dat uit uw houding geenszins een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming blijkt."

Verzoeker slaagt er niet in om afbreuk te doen aan deze motieven. In zoverre hij tracht opnieuw te laten uitschijnen dat hij door de persoon bij wie hij inwoonde zou zijn gedwongen om te opteren voor een vrijwillige terugkeer, dient te worden opgemerkt dat hij zulks geenszins aantoonde of aannemelijk maakte. De geloofwaardigheid van deze bewering wordt immers ondermijnd door de voormelde, kennelijke tegenstrijdigheid in verzoekers verklaringen omtrent de houding van deze persoon. Verder is het niet aannemelijk dat verzoeker, zo deze werkelijk een nood aan internationale bescherming had, zich tot tweemaal toe zou hebben laten overhalen of dwingen om een verklaring van vrijwillige terugkeer te ondertekenen. Dat hij zich hiertoe zou hebben laten overhalen ten gevolge van zijn mentale beperking, kan gelet op de hoger gedane vaststellingen inzake (de ernst van) deze voorgehouden beperking verder in het geheel niet worden aangenomen. Bovendien kon worden verwacht dat verzoeker, zo zijn verklaringen dienaangaande berustten op de waarheid en zo hij aldus werkelijk werd gedwongen om tweemaal een verklaring van vrijwillige terugkeer te ondertekenen en de hieraan gekoppelde financiële vergoeding af te geven, tegen voormeld persoon en al dan niet met behulp van zijn advocaat klacht zou hebben ingediend en van deze ernstige feiten enig begin van bewijs zou kunnen voorleggen. Verzoeker staat zijn beweringen in dit kader echter niet. De Raad treedt verweerder aldus bij waar deze oordeelt dat verzoekers handelswijze en houding geenszins kunnen worden gerijmd met zijn vermeende vrees voor vervolging en risico op ernstige schade.

Verder wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld:

"Verder dient vastgesteld te worden dat er niet het minste geloof gehecht kan worden aan uw verklaringen dat u in een bloedwraak verwickeld bent omdat uw oom P.T. (...) in 2003 B.S. (...) om het leven bracht. Vooreerst dient opgemerkt te worden dat de geloofwaardigheid van deze beweerde bloedwraak ten zeerste ontsierd wordt door de vaststelling dat u bij uw persoonlijk onderhoud op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw tweede verzoek, waarbij u uw vrees bij terugkeer naar Albanië uiteenzette, met geen woord repte over een bloedwraak (verklaring volgend verzoek d.d. 12 februari 2020). Bij het begin van uw persoonlijk onderhoud op het CGVS gepolst of u bij uw vorige onderhoud alle redenen waarom u niet terug kan naar Albanië kon toelichten, voegde u slechts iets toe over problemen met uw arm en gaf u te kennen dat u verder al uw problemen had kunnen toelichten (CGVS, p. 3). Dat u naliet om deze bloedwraak aan te halen toen u uw vrees uiteen zette, ondermijnt de geloofwaardigheid ervan.

Bovendien zijn uw verklaringen over de door u aangehaalde bloedwraak uitermate vaag en allerm minst overtuigend. Hoewel u meent dat u sinds u bedreigingen kreeg meermaals met uw oom sprak, dient er immers vastgesteld te worden dat u amper informatie kunt aanreiken over de beweerde bloedwraak. Zo weet u nauwelijks informatie te verschaffen over de persoon die door uw oom vermoord werd (CGVS, p. 17). Gepeild wie uw oom vermoord heeft zegt u in eerste instantie dat u die mensen niet kent, vervolgens dat hij iemand vermoordde met de familienaam S. (...), om uiteindelijk aan te geven dat het slachtoffer B.S. (...) heette (CGVS, p. 17, 18). Uw verdere kennis over het slachtoffer stinkt bij het

gegeven dat het slachtoffer toebehoort aan een familie die afkomstig is uit Skrapar, een dorp in het noorden van Albanië. Waar de familie van het slachtoffer momenteel woont is u niet bekend (CGVS, p. 17). Aangemoedigd om verdere informatie over de familie van het slachtoffer aan te brengen, komt u niet verder dan te zeggen dat het een grote familie is (CGVS, p. 17). Gevraagd naar wie de nog levende mannelijke leden van de familie S. (...) zijn, zegt u slechts dat een man u anoniem bedreigde onder een valse naam maar reikt u geen verdere informatie aan (CGVS, p. 18). Indien u daadwerkelijk vreesde voor u leven omwille van een bloedwraakconflict en indien dit werkelijk de reden was waarom u Albanië verliet kan en mag er, in alle redelijkheid verwacht worden dat u meer informatie zou kunnen aanreiken. Bovendien kan er gewezen worden op een merkwaardige vaststelling aangaande uw verklaringen betreffende uw houding. Aanvankelijk gaf u aan dat u slechts thuis was om te overnachten en te eten en verder de hele tijd op straat was (CGVS, p. 10). Later verklaarde u daarentegen dat u sinds 2015 niet zo vaak buiten kwam maar meestal thuis opgesloten zat uit angst voor de dreigende bloedwraak (CGVS, p.19). Ook deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen dat u in een bloedwraak verwickeld bent.

Hieraan kan tot slot nog toegevoegd worden dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegde van uw beweringen dat uw oom B.S. (...) vermoordde, dat ten gevolge hiervan uw familie in een bloedwraak verwickeld is met de S. (...)’s en dat u in dit verband sinds 2015 verschillende keren bedreigd werd. Dat u, ofschoon u verklaarde verschillende bewijsstukken te bezitten (CGVS, p. 16) en u via facebook bedreigd werd – waardoor in alle redelijkheid aangenomen kan worden dat dit eenvoudig aantoonbaar is -, geen enkele informatie in dit verband neerlegde, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw beweringen nogmaals.

Uit het voorgaande dient dan ook geconcludeerd te worden dat u niet aannemelijk gemaakt heeft in een bloedwraak verwickeld te zijn en in dit verband bedreigd werd door de tegenpartij."

Verzoeker slaagt er niet in om deze motieven te ontcrachten. Dat hij een dermate ernstige mentale handicap zou hebben dat deze een verklaring kan bieden voor de voormelde, frappante omissie in zijn verklaringen bij de DVZ in het kader van zijn tweede verzoek, kan omwille van de reeds hoger gedane vaststellingen niet worden aangenomen. Dit geldt nog des te meer nu verzoeker, wanneer hij bij het CGVS werd ondervraagd over zijn voormeld interview bij de DVZ, blijkens de door hem zelf geciteerde passage uit de notities van het persoonlijk onderhoud, aangaf dat er, benevens de problemen en operaties aan zijn arm, geen zaken waren die hij er niet kon vertellen.

Omwille van de reeds hoger gedane vaststellingen inzake zijn voorgehouden mentale beperking, kan deze beperking evenmin een dienstige verklaring bieden voor verzoekers voormelde, uiterst vage, niet-overtuigende en tegenstrijdige verklaringen omtrent de bloedwraak.

Ook verzoekers jeugdige leeftijd vormt hiervoor geen dienstige uitleg. Ook van een jeugdig persoon mag immers worden verwacht dat deze de nodige duiding zou kunnen verstrekken omtrent de bloedwraak ten gevolge van dewelke hij zijn land zou hebben verlaten en waarop hij zijn verzoek om internationale bescherming baseert.

Verder kan verzoeker niet worden gevolgd in zoverre hij de voormelde vaststellingen tracht toe te schrijven aan het gegeven dat hij niet opgroeide binnen zijn eigen, biologische gezin. Uit het niet-betwiste feitenrelaas blijkt immers dat verzoeker nadat hij werd bedreigd nog vier jaren, al dan niet ondergedoken, in Albanië bleef. Aldus had hij ruimschoots de mogelijkheid om zich nader te informeren. Daarenboven blijkt hieruit dat verzoeker in deze periode nog vier of vijf keer telefonisch contact had met zijn oom in de gevangenis, die de bloedwraak zou hebben veroorzaakt en die hem zei dat hij Albanië moest verlaten. Derhalve kon worden verwacht dat hij zich ook bij deze oom zou hebben geïnformeerd omtrent de bloedwraak ten gevolge waarvan hij volgens deze oom het land moest verlaten. Minstens kon worden verwacht dat verzoeker zich hierover terdege zou hebben geïnformeerd vanuit België en in het kader van het voorliggende verzoek om internationale bescherming. Uit het niet-betwiste feitenrelaas en de verklaringen die terecht worden aangehaald in de bestreden beslissing, blijkt immers dat verzoeker zulks eenvoudigweg had kunnen doen via Facebook.

Voor het ontbreken en niet-neerleggen van de bewijzen waarover hij nochtans verklaarde te beschikken, biedt verzoeker tot slot tot op heden niet de minste uitleg. Evenmin reikt hij zulke bewijzen alsnog aan.

De voormelde vaststellingen zijn ruimschoots afdoende om te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan de vermeende bloedwraak, zoals aangevoerd door verzoeker.

Verzoeker laat de bestreden beslissing bovendien geheel ongemoeid waar gemotiveerd wordt:

"Volledigheidshalve kan nog opgemerkt worden dat u bij uw verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van uw eerste en uw tweede verzoek respectievelijk aanhaalde dat u vaak geslagen werd door onbekenden (Vragenlijst d.d. 5 juni 2019, punt 4) en dat u beledigd en geslagen werd door mensen omwille van uw ziekte (Verklaring volgend verzoek d.d. 12 februari 2020, punt 19). U bracht deze motieven niet meer aan bij uw persoonlijk onderhoud op het CGVS van 19 juni 2020, ondanks dat er u meermaals gevraagd werd of u al uw problemen had kunnen toelichten en u de

kans geboden werd om desgewenst nog iets toe te voegen (CGVS, p.17, 23): behalve de door u toegelichte problemen tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS kende u geen problemen met andere mensen in Albanië (CGVS, p. 17). Deze vaststelling doet afbreuk aan de geloofwaardigheid van uw verklaringen in het verleden verschillende keren geslagen te zijn geweest.”

De voormelde motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en blijven, gezien verzoeker deze geheel ongemoeid laat, onverminderd gelden.

Hoe dan ook dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing met recht wordt gemotiveerd:

“Wat er ook van zij, indien het bij een terugkeer naar Albanië (opnieuw) tot dergelijke incidenten zou komen, blijkt uit niets dat u geen of onvoldoende beroep zou kunnen doen op de hulp van en/of bescherming door de in Albanië aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten, en dat er aldus zwaarwegende gronden zouden zijn om aan te nemen dat er in geval van een eventuele terugkeer naar Albanië voor u sprake zou zijn van een vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of het bestaan van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Uit informatie aanwezig op het Commissariaat-generaal (zie de COI Focus: Albanië Algemene Situatie van 15 juni 2020, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_albanie_algemene_situatie_20200615.pdf of <https://www.cgvs.be/nl>) blijkt namelijk dat in Albanië maatregelen werden/worden genomen om de politionele en gerechtelijke autoriteiten te professionaliseren en hun doeltreffendheid te verhogen. Niettegenstaande hervormingen nog steeds nodig zijn, o.a. om corruptie verder aan te pakken en de georganiseerde misdaad te bestrijden, blijkt uit informatie dat de Albanese autoriteiten wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging garanderen. De rechten van de verdediging zoals het vermoeden van onschuld, de informatieplicht, het recht op een eerlijk en openbaar proces, het recht op een advocaat, het recht om te getuigen en het recht om in beroep te gaan worden ook wettelijk gegarandeerd. Hierbij dient aangestipt te worden dat de bescherming die de nationale overheid biedt daadwerkelijk moet zijn. Zij hoeft echter niet absoluut te zijn en bescherming te bieden tegen elk feit begaan door derden. De autoriteiten hebben de plicht om burgers te beschermen, maar deze plicht houdt geenszins een resultaatsverbintenis in. Voorts blijkt uit de informatie van het Commissariaat-generaal dat in het geval de Albanese politie haar werk in particuliere gevallen niet naar behoren zou uitvoeren, er verschillende stappen ondernomen kunnen worden om eventueel machtsmisbruik door en/of een slecht functioneren van de politie aan te klagen. Wangedrag van politieagenten wordt immers niet zonder meer gedoogd en kan leiden tot sanctionerende maatregelen en/of gerechtelijke vervolging. De introductie van “one-stop-shops”(één geïntegreerde receptie voor alle diensten, vereenvoudigde procedures en beperking van het aantal documenten die dienen te worden ingediend) op de politiecommissariaten, het installeren van camera's in patrouillevoertuigen en van bodycamera's bij de verkeerspolitieagenten (met de bedoeling om kleinschalige corruptie tegen te gaan) en de invoering van nieuwe kanalen voor de burger om corruptie te melden of om klacht neer te leggen over politiegedrag zijn slechts enkele van de concrete maatregelen op het terrein die de laatste jaren in deze context werden genomen met het oog op het aanpakken van corruptie binnen de politie. Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat voorzieningen inzake kosteloze rechtsbijstand in Albanië aanwezig zijn en dat de Albanese overheid inzet op een verbetering van de daadwerkelijke functionering ervan. Tevens werden in deze context vier gemeentelijke “legal aid clinics” opgericht. Informatie stelt tevens dat, ofschoon er nog doorgedreven hervormingen aangewezen zijn, er veel politieke wil is om op een besliste wijze de strijd tegen corruptie aan te gaan en dat Albanië de afgelopen jaren dan ook verschillende maatregelen en succesvolle stappen ondernomen heeft om corruptie binnen politie en justitie te bestrijden. Zo werd een anticorruptiestrategie uitgewerkt en werden het wetgevend en institutioneel kader versterkt. Het aantal onderzoeken naar, vervolgingen van en veroordelingen voor corruptie, waaronder corruptie bij – soms zelfs hooggeplaatste – functionarissen, nam toe. Zo voerde in 2019 een onafhankelijke kwalificatiecommissie, onder toezicht van internationale juridische experts en in uitvoering van de Vetting Law(die voorziet in de herevaluatie van rechters en aanklagers), een doorlichting uit bij rechters en openbaar aanklagers, dewelke tot een groot aantal ontslagen leidde. Het Ministerie van Binnenlandse Zaken zette tevens een doorlichtingssysteem op waarmee in 2019 een eerste tranche van dertig leidinggevende politieofficieren werden onderzocht. Het doel is om in de loop van een periode van twee jaar het volledige politiekader te screenen in verband met hun competentie en integriteit. Eind 2019 werd tevens het kader ingezworen van het Special Prosecution Office against Corruption and Organized Crime (SPAK), een nieuw onafhankelijk anticorruptie orgaan (voor high level cases), met onder zijn jurisdictie het National Bureau of Investigation (NBI), een gespecialiseerde afdeling van de gerechtelijke politie. Dit zal de algehele capaciteit versterken om corruptie te onderzoeken en te vervolgen. Een nieuw intersectoraal actieplan 2018-2020 (Inter-sectoral Strategy against corruption 2018-2019), de oprichting van een Inter-Institutional Anti Corruption Task Force, de benoeming van de minister van Justitie als National Anti-Corruption Coordinator in 2018 en de

aanpassing van de strafprocedurewet in 2017 zorgden er verder voor dat er vooruitgang geboekt wordt in de strijd tegen de corruptie en het herstel van vertrouwen van de Albanese bevolking in politie en justitie. Vooral het aantal veroordelingen van ambtenaren uit de lagere en middenkaders voor corruptiefeiten steeg aanzienlijk. Naast de gewone rechtsgang zijn er ook onafhankelijke instellingen zoals de dienst van de Ombudsman, de Commissaris voor Bescherming tegen Discriminatie (CPD) en een aantal ngo's tot wie burgers die zich in hun rechten miskend voelen zich kunnen wenden. Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat in geval van eventuele (veiligheids)problemen de in Albanië opererende autoriteiten aan alle onderdanen, ongeacht hun etnie, voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980."

Verzoeker voert ter weerlegging van deze motieven en de informatie waarop deze motieven schragen niet één concreet en dienstig argument aan. Hij vergenoegt zich er immers toe eenvoudigweg te poneren dat hij in geval van toekomstige dreiging geen beroep zal kunnen doen op de Albanese autoriteiten, dat de door hen geboden bescherming louter theoretisch en nooit afdoende is, dat zij hem in de praktijk nooit veiligheid zullen kunnen bieden, dat zij geen gepaste en daadkrachtige bescherming kunnen bieden tegen nieuwe dreigingen, dat zij geen vat hebben op individuen die de vaste wil hebben om een aanslag te plegen of wraak te nemen en dat de bescherming vanwege de Albanese autoriteiten niet meer dan dode letter is. Met deze blote, algemene, niet-gestaafde en ongefundeerde beweringen doet verzoeker in het geheel geen afbreuk aan de voormelde, op objectieve landeninformatie gesteunde motieven. Dat verzoeker in het verleden eenmalig zou zijn afgewimpeld door de politie wanneer hij omwille van nachtlawaai naar aanleiding van een bruiloft naar de politie stapte, kan, mede gelet op de voormelde landeninformatie en vaststellingen, verder geenszins volstaan om aan te tonen of aannemelijk te maken dat de lokale of hogere autoriteiten evenmin genegen waren of zouden zijn om op te treden bij andere en ernstigere feiten en dat verzoeker, zo hij hiertoe de nodige stappen zou zetten, in de toekomst en in het kader van een mogelijke ernstige dreiging verstoken zou blijven van de nodige bescherming.

Met betrekking tot de door verzoeker aangehaalde mentale en fysieke problemen, het voorgehouden gebrek aan adequate behandeling en de (mogelijke) sociaaleconomische problemen die verzoeker hieraan koppelt, wordt in de bestreden beslissing verder met recht gemotiveerd als volgt:

"Aangaande uw verklaringen dat u ziek bent – zo haalt u aan dat u een mentale beperking heeft en dat u moeite heeft om zaken te begrijpen, te verstaan en uit te spreken – en dat u liever in een land wil wonen met een betere gezondheidszorg kan vooreerst opgemerkt worden dat u geen enkel (begin van) bewijs neerlegde om uw beweerde mentale beperking (of andere gezondheidsklachten – zo heeft u problemen met uw arm (CGVS, p. 3) te staven. Uw uitleg voor het ontbreken van deze documenten, dat u niemand in Albanië heeft die dit voor u zou kunnen regelen (CGVS, p.16) kan niet weerhouden worden, gelet op de vaststelling dat u wel degelijk nog in contact staat met personen in Albanië, zoals hieronder aangetoond zal worden. Hoewel u opwerpt dat u niet geholpen werd voor gezondheidsproblemen die u had (CGVS, p. 7), blijkt voorts uit uw verklaringen dat u wel degelijk toegang had tot de gezondheidszorg in Albanië. Zo kreeg u er een behandeling in het ziekenhuis van Vlorë, werd u onderzocht aan uw oren, schreef men u medicatie voor problemen met uw buik, werd u geopereerd aan uw arm en werd bij een onderzoek aangaande hartkloppingen vastgesteld dat dit te wijten was aan psychologische problemen, waarvoor u overigens geen verdere hulp zocht in Albanië (CGVS, p. 10, 11). Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u in het verleden terecht kon in een lagere school voor kinderen met een beperking (CGVS, p. 6, 11) en dat uit niets blijkt dat u desgewenst bij terugkeer naar Albanië geen beroep zou kunnen doen op de, zoals blijkt uit de beschikbare informatie, in uw land van herkomst aanwezige zorg voor mensen met een mentale beperking. Betreffende uw verklaringen dat u liever in een land wil wonen waar er een betere gezondheidszorg is (CGVS, p. 16) kan tot slot nog opgemerkt worden dat het feit dat er een kwaliteitsverschil is tussen de Belgische en de Albanese gezondheidszorg op zich geen verband houdt met de criteria van de Vluchtelingenconventie, die voorziet in internationale bescherming voor personen die een gegronde vrees voor vervolging koesteren omwille van hun ras, nationaliteit, religie, hun behoren tot een sociale groep of hun politieke overtuiging, noch met de bepalingen opgenomen in de definitie van subsidiaire bescherming. Volledigheidshalve kan hieraan nog toegevoegd worden dat u voor de beoordeling van medische elementen een aanvraag voor een machtiging tot verblijf kan richten aan de staatssecretaris van Asiel en Migratie of zijn gemachtigde op basis van artikel 9 ter van de wet van 15 december 1980.

Verder dient vastgesteld te worden dat u, hoewel het Commissariaat-generaal niet ontkent dat er een zeker stigma kan rusten op personen met een mentale problematiek, niet aannemelijk maakte dat u bij terugkeer naar Albanië nergens terecht zou kunnen, dat u geen eten, onderdak of financiële steun zou kunnen bekomen en dat de Albanese overheid haar verantwoordelijk niet opneemt (CGVS, p. 16).

De geloofwaardigheid van de door u beweerde precare situatie bij terugkeer naar Albanië wordt vooreerst ten zeerste op de helling gezet door een frappante tegenstrijdigheid over de financiële steun die u al dan niet kreeg. Doorheen uw persoonlijk onderhoud gaf u op verschillende momenten aan dat u nooit financiële steun kreeg ondanks uw pogingen om dergelijke steun te bekomen (CGVS, p. 12; CGVS, p. 20). Dat u op het einde van het persoonlijk onderhoud aangeeft dat u overwoog om terug te keren naar Albanië omdat u de uitkering van 100 000 lek die u er maandelijks kreeg niet wilde verliezen (CGVS, p. 22), tart elke verbeelding en is nefast voor de geloofwaardigheid van uw beweerde precare situatie bij terugkeer naar Albanië. Bovendien, uit het loutere feit dat u een uitkering werd toegekend, blijkt dat de Albanese overheid u hulp en steun aanbood in het verleden. In dit licht houden uw verklaringen dat u geen (sociale) hulp kreeg toen u zich eenmaal tot een dergelijk bureau richtte (CGVS, p. 20) bovendien geen steek. Wat uw financiële situatie bij terugkeer naar Albanië betreft, dient daarenboven nog onderstreept te worden dat u voor uw vertrek naar Albanië gedurende drie maanden bij een meubelzaak werkte (CGVS, p. 11, 12). U stopte slechts met uw werk omwille van uw reis naar België en geeft aan dat u er nog steeds had kunnen werken als u niet naar België gekomen zou zijn. Er kan dan ook aangenomen worden dat u bij terugkeer naar Albanië opnieuw terecht kan op de arbeidsmarkt, waar u ook in het verleden reeds toegang toe had. Verder maakte u evenmin aannemelijk dat u bij terugkeer naar Albanië niet zou kunnen rekenen op een netwerk om u desgewenst te ondersteunen. Ondanks uw verklaringen dat u niet bij de familie P. (...) terecht zou kunnen en dat u geen contact meer met hen heeft, kan er aangenomen worden dat deze familie, bij wie u steeds inwoonde sinds u vier jaar was tot uw vertrek, u wel degelijk zou helpen indien nodig. Dat u geen biologische zoon van hen was, dat deze familie arm was en dat u meent dat u hen tot last was (CGVS, p. 7, 9, 20) heeft hen immers in het verleden niet belet om u te helpen. Aan de door u beweerde ruzie met S. (...), hetgeen u aanhaalde als reden waarom de P. (...)’s u niet zouden helpen (CGVS, p. 9, 10, 19), kan zoals eerder uiteengezet geen geloof worden gehecht. Dat u omwille van uw ruzie met S. (...) niet bij de familie P. (...) terecht kan, houdt bijgevolg geen steek. Dat u in het kader van uw verklaring van vrijwillige terugkeer naar Albanië met de assistentie van de IOM van 6 augustus 2019 het adres van de familie P. (...) opgaf, doet evenzeer vermoeden dat u er wel degelijk terecht zou kunnen. Uw stelling dat u dit adres opgaf maar er niet naartoe zou gaan (CGVS, p. 15) doet hieraan geen afbreuk. Ook uit de vaststelling dat u bij uw verklaring van vrijwillige terugkeer naar Albanië van 24 februari 2020 als referentiepersoon uw neef K. (...) opgaf, van wie u zei dat u er enkele dagen terecht kon bij terugkeer naar Albanië (CGVS, p. 22, 23), blijkt dat u wel degelijk over een netwerk beschikt bij terugkeer naar Albanië. Verder blijkt uit uw verklaringen dat u momenteel nog steeds in contact staat met uw vrienden E. (...) en A. (...) (CGVS, p. 13), bij wie u in het verleden reeds een periode inwoonde. Louter uit het gegeven dat er ook anderen in het huis van E. (...) wonen, dat hij in het verleden slechts een maand voor u zorgde en dat hij arm zou zijn (CGVS, p. 20), kan niet zonder meer worden afgeleid dat hij u geen ondersteuning zou bieden. Uit uw verklaringen blijkt bovendien een sterke weigerachtigheid om een zicht te geven op uw daadwerkelijk netwerk in Albanië. Zo is het opmerkelijk dat u, gevraagd naar uw facebookvrienden aangeeft niet te weten wie er in uw vriendenlijst staat (CGVS, p. 21), om uiteindelijk te beweren dat u enkel vrienden in Europa heeft. Dit overtuigt niet, gelet op het feit dat u eerder aangaf dat u een relatie heeft met een meisje in Albanië dat u leerde kennen via facebook (CGVS, p. 13). Bovendien, ofschoon het CGVS u vroeg de link van uw facebookaccount door te sturen met de hulp van uw sociaal assistent, heeft het CGVS deze informatie nog steeds niet mogen ontvangen, noch een uitleg voor het ontbreken ervan (CGVS, p. 13, 23). Dit doet opnieuw vermoeden dat u kan rekenen op een groter netwerk dan u wenst prijs te geven.

Uit het voorgaande blijkt dat u geenszins aannemelijk gemaakt heeft dat u bij een terugkeer naar Albanië geen eten, onderdak of financiële steun kan krijgen, dat u bij niemand terecht kan en dat de Albanese overheid geen steunmaatregelen treft voor personen met een mentale beperking. Bijgevolg blijkt uit niets dat u niet in staat zou zijn om, eventueel met hulp van uw netwerk, uw leven in Albanië verder uit te bouwen."

Verzoeker voert, mede gelet op de reeds hoger gedane vaststellingen, niet één concreet en dienstig argument aan ter weerlegging van de voormelde motieven. Hij beperkt zich er immers toe deze motieven eenvoudigweg en op algemene wijze tegen te spreken en te ontkennen waar hij boudweg poneert dat hij in Albanië een uitzichtloos bestaan zal hebben, geen kwalitatief goede en betaalbare behandeling zal krijgen, zal botsen op een lamentele sociaaleconomische toestand, op de arbeidsmarkt uit de boot dreigt te vallen, geen netwerk heeft waarop hij kan terugvallen, een precare leefsituatie zal kennen, in een dagelijkse schrijnende realiteit zal verkeren en geen normaal leven zal kunnen leiden. Verzoeker doet met deze algemene, blote en ongefundeerde beweringen op generlei wijze afbreuk aan de veelheid aan voormelde, concrete, pertinente en terechte vaststellingen en motieven.

Het voorgaande vindt tot slot bevestiging in het feit op zich dat Albanië werd opgenomen op de lijst van veilige landen bij artikel 1 van het KB van 15 december 2019 tot uitvoering van het artikel 57/6/1, § 3, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, houdende de vastlegging van de lijst van veilige landen van herkomst. Een land van herkomst wordt overeenkomstig het bepaalde in artikel 57/6/1, § 3 van de Vreemdelingenwet immers als veilig beschouwd wanneer op basis van de rechtstoestand, de toepassing van de rechtsvoorschriften in een democratisch stelsel en de algemene politieke omstandigheden kan worden aangetoond dat er algemeen gezien en op duurzame wijze geen sprake is van vervolging in de zin van het internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 of dat er geen zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat de asielzoeker een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in artikel 48/4. Hierbij dient onder meer rekening te worden gehouden met de mate waarin bescherming geboden wordt tegen vervolging of mishandeling door middel van :

- a) de wetten en voorschriften van het land en de wijze waarop deze in de praktijk worden toegepast;
- b) de naleving van de rechten en vrijheden neergelegd in het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten of het Verdrag tegen foltering, in het bijzonder de rechten waarop geen afwijkingen uit hoofde van artikel 15, § 2, van voornoemd Europees Verdrag zijn toegestaan;
- c) de naleving van het non-refoulement beginsel;
- d) het beschikbaar zijn van een systeem van daadwerkelijke rechtsmiddelen tegen schending van voornoemde rechten en vrijheden.

De Raad herhaalt dat ook in het koninklijk besluit van 14 december 2020 Albanië opnieuw is opgenomen in de lijst van de veilige landen.

Het door verzoeker neergelegde paspoort, opgenomen in de map 'documenten' in het administratief dossier, kan omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen, die door verzoeker overigens niet worden weerlegd of betwist, tot slot geen afbreuk doen aan het voorgaande.

3.6. In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

3.7. Verzoeker toont gelet op het voorgaande evenmin aan dat in zijner hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

3.8. Gelet op het voormelde, wordt in de bestreden beslissing met recht geconcludeerd:

"Uit hetgeen voorafgaat wordt u de internationale bescherming geweigerd. U heeft met name geen substantiële redenen opgegeven om uw land van herkomst in uw specifieke omstandigheden niet te beschouwen als een veilig land van herkomst ten aanzien van de vraag of u voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet in aanmerking komt. Het feit dat u afkomstig bent uit een veilig land van herkomst staat vast. Rekening houdende met de procedurele waarborgen die gepaard gaan met de aanwijzing van een land als veilig land van herkomst en de evaluatie die voorafgaat aan deze aanwijzing, beschouw ik uw verzoek om internationale bescherming als kennelijk ongegrond, in toepassing van artikel 57/6/1, § 2 van de Vreemdelingenwet."

3.9. De Raad ziet gelet op hetgeen voorafgaat geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien februari tweeduizend eenentwintig door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

J. BIEBAUT